

MA'MA

CHILDREN'S CENTER OF NORWAY

”Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss, for Hans barmhjertighet har ingen slutt”. Klagesangen 3.22

Vi lever under Guds nåde og barmhjertighet og så lenge Gud gir oss økonomi kan vi drive hjelpearbeidet. Vi kommer heller ikke unna den globale økonomiske krisen.

Amnesty har i sin årlige rapport gitt dystre utsikter for den fattige verden, under økonomikrisen. De sier: ”Vi sitter på en krittønne av urettferdighet, usikkerhet og ulikhet”. Det forventes 53 millioner nye fattige i verden. Tingene henger sammen og de fattigste er taperne over alt.

For oss er det bare å brette opp armene, finne løsninger både kortsiktige og langsiktige. Vi håper på å få alle papirer godkjent snart og penger nok til bygging av Barmhjertighetens Hospital. Det første i historien. Ting går ikke fort i dette landet. Tegningene er allerede kontrollert av norsk sivilingeniør og har fått flott anerkjennelse. Vi søker også råd hos Filippinske ledere som har bygd samme type institusjoner. Vi har heldigvis mange gode rådgivere og vil gå forsiktig frem.

Vi vil ikke legge ned noen av våre hjelpeprogrammer i slummen, derfor trenger vi økning i våre inntekter. Dagens utgifter er kr: 3.000 000. Vi har de menneskelige ressursene, men trenger mer penger. 3 filippinske leger og en norsk lege blir med i det første styret. Vi gjør det vi kan og Gud tar det vi ikke kan.

Vi ønsker å gi praktisk kjærlighet til de fattige som ikke kan betale sykehusregningen.

Ditt bidrag er praktisk kjærlighet og vi opplever at det leder mennesker til selve kjærlighetens opphav, Gud selv. Jeg skulle ønske velstandsfolket med hjertet fikk se det jeg ser. Det gjør vondt.

Hjertelig hilsen
Rachel

Good day Mommy Rachel!

I posted a picture of me with my family on my graduation day last april 24. Again, I pray continually that God will bless you more strength and a longer, healthier life so many more Filipinos will be blessed by your life and labor. We, Filipinos will forever be indebted to you, ma'am.

I also dropped by because I know this one medical student in UP-PGH who really needs support financially. Due to the global crisis, both her parents are now without a job to sustain her education as a future doctor. Her name is Shayne Fajutagana, a girl from Antipolo, Rizal.

She is on her 1st year in medicine proper. She graduated from Philippine Science High School and went straight to medicine without undergoing pre-medical course through the INTARMED program of UP-PGH. This means that this girl must be very intelligent and smart! I believe she's even better than me ma'am.

I know that you already have another medicine scholar, but I think that this girl deserves a chance, as well.

It will be such a loss if she can't continue being a doctor because of financial difficulties.

And she will already finish after 5 years right in time for our hospital! With the scholarship we can have her do some return of service just like me. After 5 years, Ma-Ma's hope will have already produced 2 competent doctors able to serve in the Hospital of Mercy.

After 9 more years, it will be 3! I haven't officially met Shayne ma'am. I just heard of her predicament, and I already felt for her because we are in similar situations. I don't want someone be deprived of a very good future just because of lack of money ma'am. Especially when this person is so deserving and has great potential!

I hope you consider this ma'am. This will be great for the ministry. Thanks for hearing me out. I'll be keeping in touch Mommy Rachel. God bless you always and take care as you do transactions in the Metro. My family is always praying for you and the ministry. Thanks Ma'am.

Love always, Melvin.

Gjør det lille du kan der hvor Gud har deg satt

Etter den lange og vanlige kontrollen på flyplassen i Manila, er vi endelig ute og ser sjåføren ”vår” som står trofast og venter.

Ved den siste kontrollpost i ankomsthallen, får vi en overraskende hilsen fra henne som sitter der og som spør hvorfor vi er her med all den bagasjen. Vi sier som det er og hun sier: ”thank you for helping the Phillipines!” Så er vi klare for å komme oss til Håpets havn. Vi kjenner begge på en inderlig glede over å få være her enda en gang, en glede som får øynene til å renne over. Etter et langt døgn i trangt fly, er det utrolig godt å ankomme ”misjonærhuset”, vi spiser, går til sengs og lar dette være ”landingstimen”.

Neste dag er vi klare til innsats. Staben hilser oss med gjenkjennelse og store smil, det er som å komme hjem! Så går vi igjennom programmet. Siden ”vi” er lege og sykepleier, har staben satt opp seks ”medical missions”. Vi skal altså til seks ulike steder i slummen for å gi det vi har: Legesjekk, medisiner, vitaminer, såper, stell av sår, veiledning/råd, klær og sko. I Cavite-området, hvor også Håpets havn ligger, finns det mye slum og stor fattigdom.

Makter og myndigheter vet vel om stedene, men det ser ut til at ingen bryr seg.

På de ulike stedene vi kommer, står allerede mennesker i kø. Vi bærer inn det vi har bruk for. Sosialarbeiderne og sjåfør er med som tilretteleggere og tolk for oss to. Overalt er det godt organisert og noen steder er lokale frivillige hjelpere klare til innsats. Og menneskene venter tålmodig: Barn, mødre, fedre, unge og eldre – står og sitter i kø og venter. En filippinsk lege møter trofast opp og tar sin del. Fra to hundre til tre hundre mennesker er innom ”sykestua” på hvert sted. Sykestua er enten et lite skur eller bare et sted hvor det blir satt opp et plast tak, et par bord, noen vakkende stoler, og så er vi i gang.

For hver gang vi er i disse slumområdene og ser mennesker som er så forkomne, tenker vi at nå har vi sett det verste, men ”rekorden” blir slått hver gang – det blir verre. Alle har det vanskelig, men noen har det mer vanskelig enn andre. Vi ser det på klærne – de er enten for små eller for store, fillete og de verst stilte har ikke sko. Vi ser på ernæringsstatus – for tynne for små etter alder. Mange får for lite og næringsfattig mat gjennom uker, det setter sine spor.

I et av områdene som var planlagt at vi skulle komme til, fikk vi beskjed om at vi ikke fikk komme, eller vi var uønsket. Det var farlig for oss å dra uten tillatelse. En mulig sannhet er at myndighetene vil ha de fattige vekk fra stedet og vil ikke at de skal få hjelp. Vi kom til et annet sted hvor nøden var stor! På dette stedet behandler vi to hundre og ti mennesker. Alle disse får sin undersøkelse, medisiner, vitaminer, klær og sko så langt det rekker. Nr. 209 er en far med syv sønner. De ser ut til å trenge det meste. Deres historie berører oss: Mor er død, far gjør så godt han kan, men har ikke råd til klær eller andre nødvendigheter. Guttene går ikke på skole og alle har de luftveisinfeksjoner. De får medisiner, vitaminer og såpe. Det er det vi har

igjen, og vår medlidenhet fyller øynene med tårer, vi gråter for dem. Men ett lyspunkt: Barna skal få skolemateriell og uniform fra Mamas og skal få begynne på skole, den eldste syv år senere enn normalt, men det gjør ikke noe.

Et annet sted kommer en ung jente med en liten baby, to måneder gammel. Det viser seg at jenta er femten år og mor til barnet. Barnets far er over alle hauger. Vi spør hva hun lever av. Hun går rundt til naboene og spør om hun kan vaske klær for dem. Hun har ikke melk til babyen, han drikker grådig av en tåteflaske med litt ”blakket” vann! Babyen har nesten ikke klær på og det lille som er, er vått. Hun bor hos sine foreldre, men også de er arbeidsløse og kan ikke hjelpe. Vi ser at livet som ligger foran ikke blir lett. Hun får klær, melkeblanding og bleier til babyen, og sosialarbeideren skal prøve å følge opp. Tankene går til skolevesen og helsevesen i Norge, hvorfor denne store urettferdighet?

Krisen i arbeidsmarkedet har også nådd Filippinene, men når arbeidsløsheten rammer, er det ikke noe NAV som en kan gå til, ingen steder å klage sin nød!

Ute i slumområdene er det luftveisinfeksjoner, hudsykdommer, feilernæring/underernæring, nyresvikt og tuberkulose som utgjør hovedgruppene av diagnoser. I tillegg kommer ulike sårtyper som lett blir infisert på grunn av omgivelsene og at det klør. Barn er spesielt utsatt, også for insektbitt som klør. Vi har sett barn med væskende sår på hele kroppen og som ville vært innlagt i sykehus i Norge. Vi gleder oss til barmhjertighetens hospital står ferdig!!

Rachel og hennes stab gjør et stort arbeid i ulike fengsler, hvor vi prøver å bedre kårerne for dem som er nederst på den sosiale rangstigen. Det er umulig å tenke seg situasjonen for fangene, men vi er der. Vi lytter til deres klager og besvær, gir medisiner, vitaminer og steller sår. Skabb er et kjent fenomen når så mange mennesker lever så tett sammen. Vi reiser hjem og kommer tilbake og kjenner noen av fangene igjen – de har vært der hele tiden.....

Underernæring blir etter hvert et stort og omfattende problem – p.g.a. at prisen på ris og mat generelt stiger og de fattige har like lav lønn, den stiger ikke! Vi er med på feeding program som også Mamas driver. Barn får mat to ganger i uken på åtte ulike steder. Her opplever vi at store søsken kommer med sine småsøsken og hjelper dem å spise, for så å sørge for seg selv etterpå. Det er slike scener som rører hjertet og gir et brennende ønske om å gjøre mer.

Tilbake i Håpets havn, puster vi ut blant glade barn, unge og gamle. De har et godt liv. Vi to snakker sammen om hva dagen har gitt, og deler de sterke opplevelser med hverandre. Vi takker Gud for at vi får være med i et fantastisk meningsfullt arbeid! Gud rører ved hjertene og hjelper oss alle til å gi av det vi har – la oss gi til vi blir varme, så kan vi hjelpe flere!!

Hilsen og takk fra Gunhild Dobbe og Solveig Gudmundsen.

Rachel ser, og her vil hun hjelpe!

Ennå en gang har jeg fått anledning til å reise til Manila og MaMas sammen med Rachel Trovi. Etter en lang flytur ble vi møtt på flyplassen av Connie og sjåfør Ever. De sto der smilende og glade fordi vi kommer. Det er på formiddagen og det yrer av liv overalt. Etter en kjøretur på ca 1 time kan vi gå inn i den nye misjonærboligen. Her er alt gjort i stand for oss.

Boligen er bare 1 år gammel og skal huse de norske menneskene som skal hjelpe til på MaMas i kortere eller lengre perioder. Det er en funksjonell og god bolig som skal tåle påkjenninger av vær og vind. Her kommer jeg til å trives, kjenner jeg.

Etter en liten hvil går vi for å hilse på den filippinske staben, barna og øvrige beboere. Alle lyser opp når "lola Rachel" kommer. Vi blir varmt tatt imot med klemmer, smil og ord på både tagalog, engelsk og norsk. "Tita Sofie" kaller de meg.

Kjell, min mann, skal hjelpe til med det praktiske arbeidet på hus og åker. Jorda skal pløyes og harves og gjødsles, før en kan dyrke frukt og grønnsaker. Her gror det godt dersom plantene får godt stell av Salming og Ever.

Selv skal jeg bl.a. fortsette med å hjelpe jentene med håndarbeid. Et prosjekt er å lære dem å hekle

og brodere. I fritida er det godt å ha noe å holde på med. Kanskje noen etter hvert kan lage ting for salg. Mange har lyst, og mange har lært seg luftmasker, fastmasker og staver, og setter sammen til mønster. Blant annet har de heklet små vesker, duker og andre småting.. Så her trenger vi garn og nåler. De liker også å brodere, særlig små korssting. Jentene hjelper hverandre, og de har et godt samarbeid. Det er så moro å se gleden de viser ved å få holde på med noe.

De har mye annet å gjøre også. Skolegang er kjempeviktig for alle. Klærne sine vasker de selv, og ellers andre gjøremål hjelper de til med.

Vi besøkte mange slumområder for å se der de trengte mest hjelp. Her lever menneskene tett på hverandre i skur. Det er vanskelig å beskrive hvordan det ser ut. Lukt og støy, søle og søppel over alt. De benytter seg av skrot som andre ikke vil ha. Mat er det lite av. Men alle en møter er blide og hyggelige. De er også flinke til å vaske seg og klærne der de har vann fra ei vannpumpe. I et av stedene vi besøkte, så vi en liten baby som lå alene med ei tåteflaske ved siden av seg.. Naboer fortalte at mor og far hadde dratt til markedet for å prøve å skaffe mat. I skuret ved siden av, satt 2 små gutter under et teppe i mørket og så på oss med store øyne. Kanskje fikk de mat til kvelden. Rachel ser, og her vil hun hjelpe.

Flere steder har Rachel satt i gang matutdeling. Sosialarbeider og medhjelpere stiller i stand mat slik at noen underernærte barn får mat 2 ganger i uken. De blir veid og målt også. Mammaene følger med. Gravide får også hjelp. De får undervisning i kosthold og hygiene. Noen ganger er det utdeling av klær gitt fra Norge.

5 førskoler er i gang med dyktige lærere. Det er fantastisk å se hva Rachel har visjon om og får satt i gang for å hjelpe de fattigste av de fattige.

I fengslet er hun også. Hver uke får 2 fengsler besøk. De innsatte stråler når Mama Rachel kommer. Pastorene Connie og Carling og sosialarbeider følger med. Denne gang fikk de innsatte i vifte til å ha i taket, for at det skulle bli noe bedre sirkulering av lufta. De sang bursdagssangen for Rachel, og det var en flott opplevelse å høre dem synge. Evangelisten som selv har sittet inne, er med og synger, spiller gitar og vitner om Gud. Noen av de innsatte sang også.

Det er så mye å fortelle om. Men jeg tror at dere som støtter MaMas forstår at her blir alle midler brukt på beste måte. Jeg har ikke ord for alt positivt jeg gjerne ville si. Jeg har et inderlig ønske og bønn til Gud om at han fortsatt velsigner arbeidet og alle menneskene som på en eller annen måte støtter arbeidet.

For å få handla noe av det vi trenger, må vi av og til reise med "sotoksen", en jeepney som er en åpen buss. Det går fort, og som oftest er det overfylt slik at vi sitter oppå hverandre. Noen ganger har passasjerene dyr med seg i tillegg til andre varer. Skulle det komme regn, blir det ekstra ille. Da skulle dere ha sett oss. Jeg tror vi var like svarte som feieren, bare det hvite i øyet var hvitt. Vi kunne skrape av skitten med neglene. Da var det godt med rent vann og såpe. Dette var bare noe av det en kan oppleve.

Lørdag 7. februar var det dåp. Hele 20 personer i alle aldre, menn og kvinner. De hadde alle tatt et standpunkt. Pastor Connie har hatt undervisning. Det var høytidelig da Connie og Carling foretok den hellige handlingen i bassenget. Roen senket seg over alle tilstedeværende. Og vi merket at Gud var med.

Tusen takk kjære Rachel for at jeg fikk være med deg til Manila. Det er opplevelser som kommer til å sitte i meg så lenge jeg lever. Håper på en ny tur snart, og at jeg kan være til hjelp.

Klem fra Birthe Sofie

RETURADRESSE:

B R. Trovi,
Postboks 2,
3993 Langesund

Denne jenta kom til vårt Drop-In-Senter i 2002. Da var hun 9 mnd. gammel og kraftig underernært. Hun fikk behandling av oss, men så forsvant hun sammen med sine foreldre. De har antakelig vært på vandring rundt i ulike slumområder. Så, 7 år senere finner vi henne igjen. Like underernært nå som den gang. Hun går nå i en av våre førskoler hvor hun også får næringsrik mat. Vi arbeider nå med å skaffe henne fødselsattest slik at hun kan begynne på skolen i 1. klasse i 2010.

MA'MA

CHILDREN'S CENTER OF NORWAY

Daglig leder, Rachel Trovi: ract@online.no
Styreleder, Frank Trovi: fr-trov@online.no

Ma'Ma Children's Center of Norway

Den norske Bank, Langesund

7153 05 01943 Foliokonto

NO88 7153 0501 943 IBAN-nummer

7878 05 54362 Foliokonto, tidl. Postgiro

Bamble og Langesund Sparebank, Langesund

2601 16 76331 Mamma Rachels Minnefond

2601 16 67812 Høyrentekonto

Prinfo PORSGRUNN

A PART OF PRINFO COMMUNICATION GROUP

Tlf: 35 54 98 80 - Fax: 35 54 98 81

post@prinfoporsgrunn.no

www.prinfoporsgrunn.no